BURADA MADDE YOK

Vahdet-ül vücut-culara göre madde yok,materyalistlere göre mâna yok,ehli sünnet ve cemaat olan orta yolu takib edenlere göre her ikisi de var. Maddenin aslı manadır.Madde olmadan önce mana var idi.Allah yarattığı varlıkların cinsinden değildir.Nitekim hiçbir sanatkâr yaptığı sanata benzemez ve onun cinsinden değildir.

İnsanda yaratılmadan evvel insanların oluşumuna sebeb olan Peygamber Efendimizin nuru var idi.

Ruhu insandan çıkardığınızda geriye işe yaramayan madde kalır.Madde mana ile vardır,varlığını sürdürecektir.

Madde ise manaya bir basamaktır,onun yerine geçemez.Maddesiz mana var olurken,manasız madde var olamaz.

Alemde fizik ve metafizik beraber gitmektedir.Alem madde olan fizikten oluşmuş olup,mana olan metafizik kanunlarla devam etmektedir.

Madde alemleriyle zaten iç içeyiz,öyle ki mana gizlenmekte, düşünülmemektedir.Hayatın akışı manayı perdelemektedir.

Metafizik üzerine sadece metafizik alemimizi değerlendirelim.Tanımı tibarıyla,madde ötesi,madde olmayan,maddenin hakim olmadığı alan.

Yorum olarak,maddeden uzak,içinde madde olmayan her şey…

Burada madde yok..hep mana..mana alemi..herşeyin özü..iç yüzü…

*”Mücerred kanun ilim,maneviyat nevinden olduğu için bir müessiriyeti yoktur.Madde ile birleşince bir kuvvet ve hal alır ve olur.”

Madde manayı gün yüzüne çıkarmakta,müessiriyet alanı oluşturmaktadır.

Lafızlar mücerred olarak bir şey ifade etmezler..manası olmadıkça.Alem maddesiyle bir lafız,manasıyla bir anlam ifade eder.

Kâinatın manası Tevhid üzerine tesis edilmiştir.

Nitekim;”Risale-i nurda;Tevhid-i zat,tevhid-i şuun,sıfat,esma ve ef’al i tazammun etmektedir.”[1]

Şimdiye kadar gelen ilim ve marifet silsilelerini tevhide cemetmiştir.

Tevhid onikiden vurmadır.Ehli kitap olma ise,hedefin uzak noktalarına yani yine de kağıt üzerinde gezinip hedefi vuramamaktır.Şirk ise,ıskalamaktır o da hayat boyu…

Kızıl Tapınak adlı filimde Budaya tapanların yenilmesi sonucu duruma şaşıran kişiye diğeri şu cevabı verdi:”Ey Buda!Bize yol göster”Ancak yolu bulamayınca ve yol bulunmayıp ta tehlikenin içinde kalınca;bir diğeri; ”Efendim, belki de yolu bilmiyor.”Sonuçta ise birçok kişi kurşunlara hedef olarak ölüyor.

Ancak Allah kâinatın ne içindedir,ne de dışında..tıpkı güneşin ışığı gibi..Işık bize bizden daha yakın olup,gözümüzün içine kadar girmiş iken,madde olarak hariçtedir.Zaten madde olarak da mevcut olsa gözü patlatır.

Bediüzzamanın ifadesiyle Allahın varlığının açıklığı,-Şiddet-i zuhurundan-dır.Tıpkı ağustosta,öğle vakti,güneşin dünyamıza yakın olduğu bir anda şiddetli parlaklılığından dolayı görülmemesi gibi.

”Allah hakkında ittisal ve infisal,duhul ve huruc muhaldir.”[2]

Şeytanın Allahı tanımaması şuna benziyor;bir insanın karşısındakine hakareten,ben seni tanımıyorum,oysa bildiği ve tanıdığı bir kimseydi.İnad eseri olarak tanımıyordu.Zira onun kalbinde marifet yoktu.Bilmek ayrı,tanımak ayrıdır.İstanbulu dünyadaki herkes bilir fakat herkes tanımaz.

*"İnd-i Sânî'de, bütün mahlûk TEK bir NOKTADIR; Kâinâtın cümlesi bu, NOKTA da bir NÜKTEDİR!.."(Ken'ân Rifâî)

Noktalar cümleyi tamamlarlar,cümle ve mana yerine geçmezler.

*"Bu dünyaya anlaşılmak için değil; anlamak için geldik."(J.Ernest Renan)

Manasız lafız anlaşılmaz.

Mana lafza feda edilmemelidir.Belki lafız manaya basamak olmalıdır.

*Eski eş'arda dürbin ile mâna görülür

Yeni eş'arda mâna diye külfet yoktur.(Şair Eşref)

*Sûretin sîretine şahittir

Başka şahit aramak zâiddir.(İbn-ül Emin Mahmud Kemal)

*Allah gönüllerin derinliklerindekileri keşfettirmek,dışarıya vurdurmak için kâinatı ve dünyayı sürekli çalkalıyor ve çeviriyor.

Çünki kâinattan maksud olan o manadır.Allah lafzı dünyada bırakıyor,manayı süzüyor.İnsanlar

ve tüm varlıklarda geriye manalarını bırakıyorlar.

Kâinatın manası Rasulullahtır.

Sensiz kâinat kitabı eksiktir.Eksik kitap anlamsızdır.Sen cümlenin noktasısın.

Peygamberimiz her bir namazda miraç yaptığı gibi,ruhen 28 defa miraç yapmıştır.

O madden değil mana yönüyle yükseliş yapmıştır.

*Allahı nasıl tefekkür edelim,düşünelim?

Madde ve varlıklar ötesi olarak düşünmelidir.Düşündüğümüzün ötesinde düşünmeli.

*İnsanlar Allahın huzuruna nasıl ve ne ile varacaklar?İşte geldim günah yüküyle,inanmadan,ibadet eden,rasulünün torunu,ciğerparesini öldürerek,senin dinini değiştirerek,gönderdiğin kitabını okumadan…..

Maddeleriyle değil manalarıyla kıymet bulacaklardır.

*Hazret-i Server-i Kâinât ve mefhar-ı mevcûdât, Resûlullah “Sallallahü Teâlâ Aleyhi ve Sellem”, bir gün meclis-i şerîflerinde kabir azâbını, münker ve nekîrin ne yol ile gelip, heybet ile süâl etdiklerini beyân buyurdular. Hazret-i Ömer “Radıyallahü Teâlâ Anh” sordu ki, yâ Resûlallah! Biz kabre girdikden sonra, bu akıl bize verilip, sonra mı süâl olunuruz, yoksa verilmeden mi süâl olunuruz. Hazret-i Resûl-i Ekrem “Sallallahü Teâlâ Aleyhi ve Sellem” buyurdular ki, şimdi ne akılda isen, kabirde de böyle olursun. Ömer “Radıyallahü Teâlâ Anh” Hazretleri dediler ki, böyle oldukdan sonra, üzülmeğe lüzûm yokdur. Sonra, Hazret-i Ömer “Radıyallahü Teâlâ Anh” vefât etdi. Kabre defn etdikden sonra, Hazret-i Alînin “Radıyallahü Teâlâ Anh” falan zemânda, Hazret-i Ömerin böyle söylemiş olduğu hâtırına geldi. Göreyim da’vâsının erimidir, diyerek kabrine geldi. Mubârek gözlerini yumup, kalb-i şerîflerini Hazret-i Ömerin ahvâline yöneltip, tam bir teveccüh ile murâkabeye vardıklarında, Allahü Teâlâ gözlerinden perdeyi kaldırıp, ahvâli [durumu] müşâhede etdiler. Gördüler ki, Münker ve Nekîr heybetle gelip, Hazret-i Ömere dediler ki, (Rabbin kim, dînin nedir, Peygamberin kimdir). Hazret-i Ömer onlardan süâl buyurdular ki, yedinci gökden buraya kadar, ne mikdâr yol geldiniz. Dediler ki, yedibin yıllık yoldur. Hazret-i Ömer “Radıyallahü Teâlâ Anh” buyurdular ki, yâ siz yedibin yıllık yoldan gelinceye kadar Hâlıkı unutmadınız. Bugün evimden çıkıp, kabre gelince, Rabbimi ve dînimi ve Peygamberimi nasıl unuturum. Melekler dediler ki, yâ Ömer biz de senin böyle cevâb vereceğini bilirdik. Lâkin bu heybetle gelip, süâl etmeğe me’mûruz. Sonra, Hazret-i Alî “Kerremallahü Teâlâ Vecheh” mubârek gözlerini açıp, Allahü Teâlâ mubârek etsin, Ömer da’vâsının eri imiş, dedi.

*Kabirde Hz.Ömer gibi Münker ve Nekire cevab vermeyeceğim.Zira o beni biliyor ve ben onu unutmadım.Ben ne haddime ki onun Hafız ismiyle muhafaza ve kayıd altına aldığını tasdik edeyim veya reddetme cüretini göstereyim.

İbrahim Peygamber ateşe atıldığında Cebrail gelerek Allahın selamını iletir ve bir isteği olup olmadığını sorar.

İbrahim Peygamber Cebraile;Seni bana Rabbim mi gönderdi?

Evet,der.O halde o zaten beni biliyor,bir şey istemeye gerek yok der.Bu teslimiyetinin sonucu ateş ona bir bahçe olur.

O zaten bizi bizden daha iyi biliyor,ne haddimize ki kayıd altına aldığı bizimle ilgili tutanaklara itiraz edelim.

*İbni Abbasa göre “O’nun kürsüsü gökleri ve yeri içine almıştır.” Ayetindeki kürsi ilimdir.

İlim ve mana tüm maddeyi ve her şeyi kuşatmıştır.

*Kâinatta ve insanlarda olan oluşumlar bir hakikatın etrafında dönüp,o hakikatı tamamlamaktadırlar.O hakikatta madde değil manadır.

*Sanma ey hace ki senden zer-u sim isterler

"Yevme La yenfeu'da" kalbi selim isterler.

Zira o günde hiçbir maddenin fayda vermeyeceği anda,manevi olan selim bir kalb insana fayda sağlayacaktır.

Orada madde yok,mana var.Mana asıl,madde tebeidir.Buradada madde sürekli değişken,kaybolan bir özelliğe sahibtir.Ona nasıl hakiki varlık denilebilir?

Her şeyin aslında madde yok,mana var…

Aziz Mahmud Huda-i-nin dediği gibi;Veren sensin alan sen,dahi nemiz var.

MEHMET ÖZÇELİK

19-11-2006

---

[1] Şerh-Tabiat Risalesi----Molla Muhammed. sh.102.

[2] Şerh-Tabiat Risalesi----Molla Muhammed. sh.115.